

Arrest

nr. 99 794 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. X van 28 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 6 november 2012 nr. X waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 november 2011 nr. X wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekster is de moeder van tweede verzoeker en de schoonmoeder van derde verzoekster.

1.1. Feiten inzake eerste en derde verzoekster

Eerste en derde verzoekster komen België binnen op 7 juli 2009 en dienen een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 5 februari 2010 dienen eerste en derde verzoeksters een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 juni 2010, 22 november 2010, 22 februari 2011, 12 april 2011, 30 juni 2011 dienen ze hierop een aanvulling in.

Op 17 mei 2010 dient derde verzoekster afzonderlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 15 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor eerste en derde verzoekster afzonderlijk een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 juni 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 februari 2010 ontvankelijk verklaard en worden eerste en derde verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 oktober 2010 nr. X worden aan eerste en derde verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 januari 2011 dient derde verzoekster een tweede afzonderlijke aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 1 juli 2011 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de gezondheidstoestand van eerste verzoekster.

Op 4 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 29 juli 2011 wordt ten opzichte van eerste en derde verzoeksters een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 3 augustus 2011 dienen eerste, tweede en derde verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2011 dienen verzoekers een aanvulling in.

Op 3 augustus 2011 vragen verzoekers tevens de verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 23 augustus 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden, medische elementen aangehaald voor R., G.. Bijgevolg is het in de eerste plaats zij die haar identiteit dient aan te tonen. Er wordt enkel een paspoort op naam van H., A. voorgelegd. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkene is van essentieel belang in kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van herkomst. Het is derhalve aan R., G. om het bewijs aan te brengen van haar nationaliteit. Zij legt in de aanvraag echter geen identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 9ter, §2, 1e en 2e lid. Derhalve is huidig verzoek onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bevestigd op 29.07.2011 en ter kennis gebracht op 03.08.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten....“

Op 19 september 2011 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.2. Feiten inzake tweede verzoeker (zoon van eerste verzoekster en echtgenoot van derde verzoekster)

Tweede verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen op 19 april 2011 en dient een asielaanvraag in op 27 april 2011.

Een raadpleging van de Vision-databank leert dat tweede verzoeker gereisd heeft met een Duits visum.

Op 13 mei 2011 wordt aan Duitsland de terugname van verzoeker gevraagd op grond van artikel 9.2 of 9.3 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend.

Op 16 mei 2011 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van tweede verzoeker.

Op 14 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker dient hiertegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De overdracht aan Duitsland vindt plaats op 27 juni 2011.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die eerste verzoekster indient op 3 augustus 2011, vermeldt dat zij ook wordt ingediend in naam van tweede verzoeker.

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die eerste verzoekster indient op 19 september 2011, vermeldt dat zij ook wordt ingediend in naam van tweede verzoeker.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2011 nr. 69 463 wordt het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Het beroep is gegrond op een schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van art. 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

1. De bestreden beslissing stelt:

“Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet”.

en verder :

“Het is derhalve aan R., G. om het bewijs aan te brengen van haar nationaliteit. Zij legt in de aanvraag echter geen identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen (voor) die voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 9ter, § 2, 1e en 2e lid. Derhalve is huidig verzoek onontvankelijk.”

2. Er wordt door verzoekers niet betwist dat de oorspronkelijke aanvraag het identiteitsdocument van eerste verzoekster niet bevatte, en dat dit identiteitsdocument slechts enkele dagen later aan de Dienst Vreemdelingenzaken toegestuurd werd. De juridische betwisting in deze procedure spitst zich bijgevolg toe op de vraag of het identiteitsdocument waarover de vreemdeling beschikt, kan neergelegd worden na het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Het gaat bijgevolg om de vraag of de voorlegging van het identiteitsdocument moet bekeken worden op het ogenblik van de aanvraag dan wel op het ogenblik van de beslissingsname. Het algemeen principe is dat het bestuur op het ogenblik dat het een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt. De ratio legis van art. 9ter van de Vreemdelingenwet is dat de vreemdeling zijn identiteit aantoon, wat ook kan gebeuren na het ogenblik van het indienen van het regularisatieverzoek. Overigens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in deze zin beslist (arrest nr. 41.765 dd. 19 april 2010). De werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken strookt niet met een zorgvuldig bestuur, zodat - naast de materiële motiveringsplicht - ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.”

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard om reden dat eerste verzoekster geen identiteitsdocument bij de aanvraag heeft gevoegd. De verwerende partij verwijst vervolgens naar de motivering van de bestreden beslissing, naar artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en naar de voorbereidende werkzaamheden van voornoemde wet (Verslag over het wetsontwerp houdende diverse bepalingen, Parl.St. Senaat 2010-11, nr. 5-609/5). De verwerende partij besluit dat het enig middel niet ernstig is.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het “algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur” op zich bestaat niet.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat eerste verzoekster bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen identiteitsdocument noch een

bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven, voorlegt. De bestreden beslissing vervolgt dat eerste verzoekster in de aanvraag evenmin aantoonbaar vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen.

In het middel betogen verzoekers dat eerste verzoekster bij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen inderdaad geen identiteitsdocument heeft toegevoegd, maar dat dit identiteitsdocument enkele dagen later werd opgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers stellen verder dat het bestuur rekening dient te houden met alle elementen waarover het op het ogenblik van het nemen van een beslissing beschikt. Verzoekers besluiten dat de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is dat de vreemdeling zijn identiteit aantoonbaar, hetgeen ook kan gebeuren na het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad van State besluit in het arrest nr. 221.269 van 6 november 2012 het volgende:

“Artikel 9ter, § 2, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 178 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, bepaalt dat de vreemdeling “bij zijn aanvraag” zijn identiteit aantoonbaar en dat de vreemdeling die wat dat betreft van een vrijstelling geniet, dit uitdrukkelijk aantoonbaar “in de aanvraag”. Artikel 9ter, § 3, 2°, van die wet bepaalt dat de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk verklaart indien, “in de aanvraag”, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonbaar op de in § 2 bepaalde wijze of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat.

Hieruit volgt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf niet onontvankelijk moet worden verklaard wanneer zij niet vergezeld was van een identiteitsdocument of van de motivering die toelaat de betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet. De zogenaamde “documentaire onontvankelijkheidsvoorwaarde” wordt dus gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het wordt niet betwist dat de aanvraag is ingediend op 3 augustus 2011 en dat het identiteitsdocument pas op 11 augustus 2011 werd opgestuurd. De overweging in het bestreden arrest dat de huidige verzoekende partij op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing kennis had van het identiteitsdocument van de huidige eerste verweerster en dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur op het ogenblik van de beslissing kan beschikken, kan geen afbreuk doen aan de duidelijke onontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Die onontvankelijkheidsvoorwaarden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, te dezen dus op 3 augustus 2011.”

Uit artikel 9ter, § 2, van de vreemdelingenwet blijkt dus dat de documentaire onontvankelijkheidsvoorwaarde vervuld dient te worden op ogenblik van het indienen van de aanvraag (vaste rechtspraak van de Raad van State: zie het hierboven geciteerde arrest nr. 221.269 en de nrs. 214.351 en 220.173).

In casu is de aanvraag ingediend op 3 augustus 2011 terwijl het identiteitsdocument pas op 11 augustus 2011 werd opgestuurd.

Verwerende partij is dan ook niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze noch in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot het besluit gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is met als motief: *“Het is derhalve aan R., G. om het bewijs aan te brengen van haar nationaliteit. Zij legt in de aanvraag echter geen identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 9ter, §2, 1e en 2e lid.”*

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,
dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA